

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4418/2564

พนักงานอัยการจังหวัด โจทก์ นางสาว อ. โดยนางสาว ร. ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้ร้อง นาย ว. กับพวก จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 276

ย่อ / หลักกฎหมาย

ขณะจำเลยที่ 1 เข้าไปข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องในห้อง ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 หรือ ก. ได้อาศัยอยู่หน้าห้องเพื่อจะเข้าไปข่มขืนกระทำชำเราเป็นคนต่อไปอันมีลักษณะเป็นการผลิตเปลี่ยนหมุนเวียนกันหลังจากจำเลยที่ 1 ออกไปนอกห้องแล้วก็ไม่มีผู้ใดเข้าไปข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องอีกจนกระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้นถึงได้มี ก. เข้าไปขอร่วมประเวณีกับผู้ร้อง 1 ครั้ง ซึ่งการกระทำของ ก. ห่างจากการข่มขืนกระทำชำเราของจำเลยที่ 1 หลายชั่วโมง การกระทำของจำเลยที่ 1 และ ก. จึงมิใช่เป็นการร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหลึง คงฟังได้เพียงว่า จำเลยที่ 1 ข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ ตาม ป.อ. มาตรา 276 วรรคแรก ขณะจำเลยที่ 1 ข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องในสวนปาล์ม จำเลยที่ 2 ก็อยู่ในบริเวณดังกล่าวจนจำเลยที่ 1 ข่มขืนกระทำชำเราเสร็จและพาผู้ร้องออกมา จากนั้นจำเลยที่ 2 ก็ร่วมกันพาผู้ร้องไปที่บ้านร้างเกิดเหตุต่อ ครั้นจำเลยที่ 1 เข้าไปข่มขืนกระทำชำเราอีกครั้งในบ้านร้าง จำเลยที่ 2 ก็อยู่ในบริเวณบ้านและรับรู้การกระทำของจำเลยที่ 1 โดยตลอด ตามพฤติการณ์ย่อมถือได้ว่า จำเลยที่ 2 มีเจตนาร่วมข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องกับจำเลยที่ 1 ด้วย จำเลยที่ 2 จึงมีความผิดฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ ตามมาตรา 276 วรรคแรก เช่นเดียวกับจำเลยที่ 1

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 276, 283 ทวิ, 310, 318, 336, 371 และให้จำเลยที่ 1 คืนเงินรัฐบาลมาเลเซีย 50 ริงกิต หรือใช้ราคาเป็นเงินประมาณ 380 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพข้อหาพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธระหว่างพิจารณานางสาว อ. ผู้เสียหายที่ 1 โดยนางสาว ร. ผู้เสียหายที่ 2 ในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายแก่ร่างกาย อนามัย ชื่อเสียง เสรีภาพ และค่าทนายทรมานทางกายและจิตใจเป็นเงิน 1,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสียหายที่ 1 จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสาม, 283 ทวิ วรรคแรก, 310 วรรคแรก, 318 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 และจำเลยที่ 1 ยังมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (1) วรรคแรก, 371 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ขณะกระทำความผิดจำเลยที่ 2 อายุ 18 ปีเศษ ลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันมีลักษณะเป็นการโทรมหลึง จำคุกจำเลยที่ 1 ตลอดชีวิต จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 33 ปี 4 เดือน ฐานร่วมกันพา

บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจารและฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังผู้อื่น เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 3 ปี จำเลยที่ 2 มีกำหนด 1 ปี ฐานร่วมกันพรากรู้ว่าอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา โดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วยเพื่อการอนาจาร จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 ปี จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 ปี ฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืน จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 ปี ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 1,000 บาท ทางนำสืบของจำเลยทั้งสองเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 25 ปี จำเลยที่ 2 มีกำหนด 16 ปี 8 เดือน ฐานร่วมกันพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 ปี 6 เดือน จำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 เดือน ฐานร่วมกันพรากรู้ว่าอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา โดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วยเพื่อการอนาจาร คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 3 ปี จำเลยที่ 2 มีกำหนด 2 ปี ฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืน จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 เดือน จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยและโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 500 บาท รวมโทษทุกกระทงแล้วเป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 29 ปี 12 เดือน และปรับ 500 บาท และจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 18 ปี 14 เดือน หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ให้จำเลยที่ 1 คืนเงินรัฐบาลมาเลเซีย 50 ริงกิต ที่เอาไป หรือใช้ราคาแทนเป็นเงินรัฐบาลไทย ประมาณ 380 บาท แก่ผู้ร้อง และให้จำเลยทั้งสองชดใช้เงินค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้อง เป็นเงินคนละ 250,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งให้เป็นพับ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสาม, 283 ทวิ วรรคแรก, 310 วรรคแรก, 318 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 และจำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334, 371 ความผิดฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ฐานร่วมกันพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร และฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังผู้อื่น เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง อันเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 18 ปี จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 12 ปี ฐานลักทรัพย์ จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 2 เดือน ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว ฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 9 ปี จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 ปี ฐานลักทรัพย์ คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 เดือน รวมโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 12 ปี 1 เดือน และปรับ 500 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 8 ปี หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสองได้กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 หรือไม่ เห็นว่า โจทก์มีผู้ร้องเป็นประจักษ์พยานเบิกความถึง

เหตุการณ์ที่ถูกจำเลยที่ 2 และนาย ก. พาซ่อนรถจักรยานยนต์ไปในคืนวันที่ 27 เมษายน 2562 จนถึงบ่ายวันรุ่งขึ้นที่นาง น. และนางสาว ส. ไปปรับตัวกลับได้อย่างละเอียด มั่นคง สมเหตุสมผล สอดคล้องกับข้อเท็จจริงแท้คดีและพยานหลักฐานที่รวบรวมได้หลังเกิดเหตุเป็นอย่างดี กล่าวคือ จากทางนำสืบของโจทก์ วันที่ 27 เมษายน 2562 เป็นวันที่ผู้ร้องเพิ่งกลับมาจากประเทศมาเลเซีย และกินข้าวเย็นร่วมกันภายในครอบครัว จึงไม่ใช่เวลาที่ผู้ร้องน่าจะคิดออกไปเที่ยวนอกบ้าน ขณะที่ จำเลยที่ 2 และนาย ก. มาพบและพาออกไปก็เป็นเวลาประมาณ 21 นาฬิกา และฝนตกซึ่งไม่เหมาะแก่การออกไปเที่ยวอย่างยิ่ง ยิ่งกว่านั้นยังมีจำเลยที่ 2 ซึ่งผู้ร้องไม่รู้จักมาด้วยอีก การจะให้ผู้ร้อง ซ่อนสามารถจักรยานยนต์ออกไปเช่นนั้นเชื่อว่าผู้ร้องซึ่งเป็นหญิงอายุ 16 ปีเศษไม่น่าจะเต็มใจไป ด้วย ดังนั้น คำเบิกความของผู้ร้องที่ว่าผู้ร้องไม่ยินยอมไปด้วยเมื่อนาย ก. จะพานั่งรถต่อไปอีก หลังจากจอดคุยกันห่างจากบ้าน 50 เมตรแล้ว แต่ถูกนาย ก. บังคับขู่ขู่ให้ขึ้นรถไปจึงมีน้ำหนักรับฟังได้และยังเป็นเหตุเป็นผลสอดคล้องกับการทิ้งรองเท้าแตะของผู้ร้องลงบนถนนเพื่อเป็นหลักฐานในการติดตามตัวผู้ร้องเป็นอย่างดี ซึ่งในเช้าวันรุ่งขึ้นนาง ร. พี่สาวก็ไปพบรองเท้าแตะดังกล่าวตกอยู่บนถนนตามที่ผู้ร้องคาดคะเนไว้ ข้อเท็จจริงจึงฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่าผู้ร้องมิได้เต็มใจไปกับจำเลยที่ 2 และนาย ก. ในคืนเกิดเหตุตามที่โจทก์นำสืบ ที่จำเลยฎีกาว่าผู้ร้องเต็มใจออกไปเพราะเป็นแฟนกับนาย ก. นั้น ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต่อไปมีว่าจำเลยที่ 1 ได้ ช่มขึ้นกระทำชำเราผู้ร้องหรือไม่ เห็นว่า ผู้ร้องเบิกความชัดเจนว่าจำเลยที่ 1 เป็นคนตามเข้าไปในสวนปาล์มข้างนิคมสร้างตนเองในคืนวันที่ 27 เมษายน 2562 ขณะที่พยานคิดจะหลบหนี พอไปถึงจำเลยที่ 1 ก็ผลักพยานล้มลงพร้อมกับยกขวานขึ้นขู่และพูดว่า "เดี๋ยวโดน เดี่ยวโดน" แล้วดึงกางเกงวอร์มของผู้ร้องลงมาที่เขา พยายามจะสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปในอวัยวะเพศของพยาน พยานดิ้นรนโดยใช้เท้าถีบแต่จำเลยที่ 1 ยกขวานทำท่าจะฟัน พยานจึงต้องยอมให้จำเลยที่ 1 ช่มขึ้นจนสำเร็จความใคร่ก่อนที่จำเลยที่ 1 จะพาพยานออกมาพบจำเลยที่ 1 ที่บริเวณบันไดปูนทางขึ้นสำนักงานนิคมสร้างตนเองครู่หนึ่งเมื่อจำเลยที่ 1 มารับแล้ว จำเลยทั้งสองก็พาพยานขึ้นรถจักรยานยนต์ซ่อนสามไปพบกับนาย ก. ที่ปั้มน้ำมันระหว่างทาง ก่อนที่นาย ก. จะขึ้นมานั่งแทนจำเลยที่ 1 แล้วจำเลยที่ 2 ก็ขับรถพาพยานกับนาย ก. ต่อมาที่บ้านร้างเกิดเหตุ ซึ่งมีจำเลยที่ 1 อยู่ที่บ้านก่อนแล้ว คืนนั้นหลังจากพยานถูกบังคับให้ไปนอนในห้อง ได้มีชายสวมหน้ากากเข้ามา ช่มขึ้นกระทำชำเราจนสำเร็จความใคร่ 1 ครั้ง แล้วออกไปนอกห้อง เมื่อพยานแอบดูจากในห้องก็เห็นว่าชายดังกล่าวคือจำเลยที่ 1 คืนนั้นพยานนอนอยู่ในห้องจนรุ่งเช้าซึ่งในตอนเช้านาย ก. ได้เข้ามาร่วมประเวณีกับพยานอีก 1 ครั้ง ก่อนที่พยานจะถือโอกาสวิ่งหนีออกไปทางหลังบ้าน จากคำเบิกความดังกล่าวแสดงว่าตั้งแต่คืนที่ผู้ร้องถูกพาตัวมาจนกระทั่งบ่ายวันรุ่งขึ้นที่สามารถกลับบ้านได้ จำเลยที่ 1 ได้ช่มขึ้นกระทำชำเราผู้ร้อง 2 ครั้งในเวลาและสถานที่ต่างกัน คืนที่ในสวนปาล์มข้างนิคมสร้างตนเอง 1 ครั้ง และที่บ้านร้างที่เกิดเหตุอีก 1 ครั้ง ซึ่งจากเหตุการณ์ต่อเนื่องและจำเลยที่ 1 อยู่กับผู้ร้องโดยตลอดย่อมไม่มีเหตุผลใดที่ผู้ร้องจะจำจำเลยที่ 1 ไม่ได้ ผู้ร้องกับจำเลยที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน ไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่าผู้ร้องจะกลั่นแกล้งเบิกความปรักปรำจำเลยที่ 1 หลังเกิดเหตุเมื่อไปแจ้งความร้องทุกข์ ผู้ร้องก็ระบุจำเลยที่ 1 ว่าเป็นคนร้ายและให้การยืนยันอย่างมั่นคงมาโดยตลอด ทั้งสภาพเสื้อผ้าและร่างกายของผู้ร้องที่เปื้อนเปรอะเลอะเทอะซึ่งฝ่ายจำเลยก็นำสืบรับว่าจำเลยที่ 1 ต้องหาเสื้อผ้าเปลี่ยนให้ ก็จื่อสมกับคำเบิกความของผู้ร้องที่ว่าถูกจำเลยที่ 1 ช่มขึ้นกระทำชำเราในสวนปาล์มเป็นอย่างดีส่วนการตรวจไม่พบเชื้ออสุจิของจำเลยที่ 1 ในช่องคลอดของผู้ร้องนั้นหาได้ฟังเป็นพิรุธไม่เพราะจำเลยที่ 1

ข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องในตอนกลางคืน ห่างจากรุ่งเช้าที่นาย ก. เข้าไปข่มขืนกระทำชำเราซ้ำหลายชั่วโมง การไม่พบเชื้ออสุจิของจำเลยที่ 1 ตกค้างอยู่จึงไม่ใช่เรื่องผิดปกติ แต่ในทางกลับกัน การตรวจพบเชื้ออสุจิของนาย ก. ซึ่งเข้าไปข่มขืนกระทำชำเราในตอนเช้านั้นยิ่งทำให้คำเบิกความของผู้ร้องทั้งหมดมีน้ำหนักให้รับฟังเป็นความจริงเพิ่มขึ้นไปอีก พิจารณาคำเบิกความของผู้ร้องประกอบพฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยที่ 1 ข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องในคืนเกิดเหตุจริง ที่จำเลยทั้งสองและนาย ก. เบิกความว่า จำเลยที่ 1 เพียงแต่วิ่งเข้าไปช่วยจับผู้ร้องที่สวนปาล์มนิคมสร้างตนเองเนื่องจากผู้ร้องไม่ยอมกลับบ้านและที่บ้านร้างเกิดเหตุจำเลยที่ 1 เพียงแต่อยู่นอกห้องโดยไม่ได้เข้าไปข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องนั้นไม่มีน้ำหนักพอที่จะหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ จำเลยที่ 1 ข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องที่สวนปาล์มนิคมสร้างตนเองแล้วก็รวมกับจำเลยที่ 2 และนาย ก. พาผู้ร้องมาข่มขืนและกระทำชำเราต่อที่บ้านร้างที่เกิดเหตุ เฉพาะความเกี่ยวกับเพศและความผิดต่อเสรีภาพ จำเลยที่ 1 ย่อมมีความผิดฐานร่วมกันพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร และฐานหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังผู้อื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 แต่สำหรับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราที่โจทก์ฟ้องว่าเป็นการร่วมกันกระทำความผิดอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงและศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาลงโทษตามฟ้องนั้น เห็นว่า ขณะที่จำเลยที่ 1 เข้าไปข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องในห้อง จากคำเบิกความของผู้ร้องไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 หรือนาย ก. ได้รออนุญาตเพื่อเข้าไปข่มขืนกระทำชำเราเป็นคนต่อไปอันมีลักษณะเป็นการผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันแต่อย่างใด หลังจากจำเลยที่ 1 ออกไปนอกห้องแล้วก็ไม่มีผู้ใดเข้าไปข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องอีก จนกระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้นถึงได้มีนาย ก. เข้าไปขอร่วมประเวณีกับผู้ร้อง 1 ครั้ง ซึ่งการกระทำของนาย ก. นั้นห่างจากการข่มขืนกระทำชำเราของจำเลยที่ 1 หลายชั่วโมง การกระทำของจำเลยที่ 1 และนาย ก. จึงมิใช่เป็นการร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงดังที่โจทก์ฟ้อง คงฟังได้เพียงว่าจำเลยที่ 1 ข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่脅ด้วยประการใด ๆ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรกเท่านั้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ฟังว่าจำเลยที่ 1 มีความผิดฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงและลงโทษจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสาม ศาลฎีกาจึงไม่เห็นพ้องด้วยปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยทั้งสองไม่ฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นพิจารณาแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 สำหรับจำเลยที่ 2 ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่าได้รวมกับนาย ก. ไปรับผู้ร้องมาจากบ้านตั้งแต่วันที่ 27 เมษายน 2562 พฤติการณ์ที่ไปรับออกมาเช่นนั้น จำเลยที่ 2 ย่อมทราบดีว่านาย ก. จะพาผู้ร้องไปเพื่อการอนาจาร จำเลยที่ 2 จึงมีความผิดฐานร่วมกันพาบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 283 ทวิ วรรคแรก ซึ่งมาตราดังกล่าวแม้ผู้ถูกพาตัวไปจะยินยอม ผู้กระทำก็มีความผิด สำหรับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราขณะจำเลยที่ 1 ข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องในสวนปาล์มข้างนิคมสร้างตนเองจำเลยที่ 2 ก็อยู่ในบริเวณดังกล่าวจนจำเลยที่ 1 ข่มขืนกระทำชำเราเสร็จและพาผู้ร้องออกมา จากนั้นจำเลยที่ 2 ก็ร่วมกันพาผู้ร้องไปที่บ้านร้างเกิดเหตุต่อ ครั้นจำเลยที่ 1 เข้าไปข่มขืนกระทำชำเราอีกครั้งในบ้านร้าง จำเลยที่ 2 ก็อยู่ในบริเวณบ้านรับรู้การกระทำของจำเลยที่ 1 โดยตลอด ตามพฤติการณ์ย่อมถือได้ว่าจำเลยที่ 2 มีเจตนาร่วมข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องกับจำเลยที่ 1 ด้วย จำเลยที่ 2 จึง

มีความผิดฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่脅ด้วยประการใด ๆ ตามมาตรา 276
วรรคแรก เช่นเดียวกับจำเลยที่ 1 อีกบทหนึ่ง ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาทำนองว่าจำเลยที่ 2 เพียงแต่นอนอยู่
บริเวณห้องโถงโดยมิได้รู้เห็นเหตุการณ์ภายในห้องเกิดเหตุด้วย ย่อมลงโทษจำเลยที่ 2 ไม่ได้
ฟังไม่ขึ้น ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ฟังว่าจำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกระทำกับจำเลยที่ 2 ชอบแล้ว
ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย พิพากษาแก้เป็นว่า เฉพาะความผิดฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น
จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรก (เดิม) เป็นกรรมเดียว
ผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันเป็นกฎหมายบทที่มี
โทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 ปี จำเลยที่ 2
มีกำหนด 4 ปี ลดโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด
3 ปี จำเลยที่ 2 มีกำหนด 2 ปี เมื่อรวมกับโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 แล้ว เป็น
จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 ปี 1 เดือน ปรับ 500 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 ปี นอกจากที่แก้
ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

พิศล พิรุณ · ชลิต กฐินะสมิต · สันติชัย วัฒนวิทย์กรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4418/2564>